

Honba za kolektivním štěstím byla jedním z vůdčích principů bolševické utopie – sborník *Petrified Utopia* si jako svůj cíl vytkl poodhalení široké škály podob a projevů „štěstí“ v sovětské společnosti. Jeho příspěvky tak v souhrnu pokrývají téměř celé období sovětského režimu a věnují se jak umění (literatura, film, poezie), tak i praktické stránce života (vaření, domácnost).

Jedním z důležitých bodů bylo dětství, jelikož to se mělo stát jakýmsi prototypem dospělého štěstí komunistického. Dětství v Sovětském svazu bylo šťastné dětství – jakkoliv na první pohled může čtenáři toto tvrzení připadat ironické, po přečtení úvodního článku Catriony Kelly vyjde najevo, že pro nemalou část pamětníků, tj. nemalou část současné ruské společnosti je to spíše hluboce zakotvené a nezpochybnitelné dogma. Kelly se nejdříve věnuje jazykovému aspektu slova „štěstí“, zejména problému jeho přeložitelnosti do angličtiny, jelikož anglické „happiness“ v sobě nezahrnuje některé důležité významové aspekty slova „štěstí“ v ruštině, konkrétně pak jeho náhodnost. Dále už se Kelly věnuje ústřednímu tématu svého příspěvku, a to „šťastnému sovětskému dětství“ (nešťastné mohlo být dětství jen na Západě anebo v Rusku před bolševickou revolucí). Připomíná populární slogan z poloviny 30. let 20. století „Děkujeme soudruhu Stalinovi za šťastné dětství!“ a upozorňuje, že za Chruščova už sice zdrojem tohoto štěstí nebyl Stalin, ale třeba příroda nebo „máma“, nicméně podstata modelu zůstávala stejná. Setrvačnost percepce sovětského modelu šťastného dětství potvrzuje podle autorky i skutečnost, že po rozpadu Sovětského svazu mělo mnoho jeho obyvatel pocit, že nové politické vedení jejich děti o něj připravilo.

Jevgenij Dobrenko v následujícím příspěvku nabízí čtenáři možnost nahlédnout do tajů sovětské epické poezie. Podle Dobrenka se epická poezie vůbec nejvíce přiblížila socialistickému realismu. Autor ve svém rozsáhlém příspěvku podrobně analyzuje řadu produktů sovětské poezie z období stalinismu s tematikou kolchozu. Dobrenko podotýká, že tato „kolchozní“ poezie navazovala na tradice poezie o ruském venkově a podstatu socialistického realismu naplňovala tím, že vyprávěla příběh, jak ruský rolník v Sovětském svazu ke štěstí přišel. V „kolchozní“ poezii můžeme podle Dobrenka najít ty nejšťastnější obrazy třicátých let.

Několik příspěvků sborníku se zabývá konzumem v sovětské společnosti. Přestože v sovětské realitě panoval standardní nedostatek, v teorii vždy socialismus směřoval k utopii blahobytu, jejímž prostřednictvím si sovětský člověk tak měl na budoucí konzum teprve zvykat. Helena Goscilo se zaměřila na plakáty a obrazy v SSSR, konkrétně na jejich manipulativní strategii propagující blahobyt za situace, kdy obchody zely prázdnotou. Obrazy Maškova, Gerasimova a Plastova odrážely sovětský blahobyt včetně prvků pro něj typického sortimentu potravin a pochutin, i když se našli i tací, kteří se nedrželi kánonu socialistického realismu jako například Končalovský, který ve svém portrétu Alekseje Tolstého zobrazil autora obklopeného „buržoazními“ pochutinami. Autorka nakonec dochází k závěru, že v období stalinismu byly mnohem lepší reklamou sovětského „blahobytu“ obrazy socialistických realistů než třeba reklamní plakáty, v jejichž případě bylo klamné spojení mezi

zobrazením skutečnosti a skutečností samou kvůli „nižší“ umělecké úrovni mnohem oči-vidnější.

Gian Piero Piretto si vybral jako téma svého bádání sovětskou kuchařku, v níž hledá motivy štěstí. Piretto vychází z předpokladu, že základem sovětské kulturní politiky byla iluze a klam, což dokládá jednak některými atributy sovětské kuchařky jako žánru (například monumentálnost) a zdůrazňuje význam ilustrací (zobrazené potraviny vypadají lépe než ve skutečnosti, v níž nezřídka ani k vidění nejsou). Autor upozorňuje i na skutečnost, že předmluva ke každému novému vydání kuchařky se měnila a odpovídala dobové politické situaci. Motiv štěstí, který měl být předmětem, se autorovi v článku ztrácí a objevuje se až v závěru, v němž autor srovnává už poněkud neústrojně sovětskou a italskou situaci citátem z italské kuchařky, který praví, že tato kniha je talismanem rodinného štěstí; Piretta to vede k závěru, že svobodným a homosexuálům v Itálii štěstí souzeno nebylo.

Následujícím příspěvkem se Marina Balina vrací ke dvěma již zmíněným tématům, a to dětem a literatuře, konkrétně dětské literatuře 20. let 20. století, přičemž se ale nejprve věnuje dětské otázce po první světové válce. Děti, které se staly sirotky v důsledku války, označuje Balina za cíl „prvního sovětského projektu“, jímž se děti bez dozoru (*besprizorniki*) měly zapojit do společnosti. *Besprizorniki* byli po revoluci pro nový stát opravdovým problémem a tento motiv se promítl i do dobové dětské literatury. Postava nespoutaného dareby a mladého dobrodruha se stala velice oblíbenou ve 20. letech, někteří autoři dokonce často zapomínali, že v jejich knize má *besprizornik* být postavou zápornou, na konci příběhu polepšenou. Nakonec musela zasáhnout strana a na 13. sjezdu vydat rezoluci, že dětská literatura má být pod přísným dozorem a jednoznačně účelově výchovná.

Emma Widdis se zaměřila na ruční práce v SSSR jako fenomén druhé poloviny 30. let. Ručním pracím přiděluje hned několik významů - měly odvést pozornost od panujícího nedostatku (nápadly jak vytvářet vzory na textilii kombinací dvou látek měly zastřít skutečnost, že vzorované látky nebyly k dostání), ale na druhé straně byly individualistickou, jakoby nesovětskou záležitostí. Widdis na ruční práce pohlíží také z pohledu požitku a prožitku, zejména hmatového a v jejich propagaci vidí snahu o formování prakticky zaměřeného smyslového prožitku. Dále se věnuje i módě, tomu, co móda znamenala pro sovětské ženy v meziválečném období, kdy heslem bylo „elegantně a levně!“, jelikož k dostání byla jen univerzální konfekce. Doma šité oblečení a další produkty ručních prací měly nahradit nedostatkové a luxusní zboží, zároveň ale podle autorky je možné na tento fenomén pohlížet jako na součást ideologického plánu - individuální aktivita kompenzovala stav nedostatku a činila jej méně tísnivým.

Susan E. Reid se věnuje bytové kultuře za Chruščova, kdy se domácnost a její zařizování a fungování staly symbolem sovětského štěstí, které známé chruščovky (typické panelové domy tohoto období) zprostředkovávaly pro miliony sovětských občanů. Zároveň se i do této oblasti života promítalo chruščovské heslo „dohnat a předejnat“, takže obraz šťastné americké hospodyňky se všemi moderními vymoženostmi její domácnosti byl terčem nelítostné kritiky, zároveň ale i paradoxně vzorem. Poskytování materiálních výhod obyvatelstvu získalo na důležitosti zejména v tomto období, kdy bylo upuštěno od teroru a strach měl být nahrazen konzumem. S výstavbou nových domů a bytů došlo ke změně

představy, co je to štěstí. Už neleželo někde v daleké budoucnosti, ale ve vlastní domácnosti, kterou bylo potřeba zařídit, což ze sovětského člověka učinilo člověka domácího, a k tomu ještě spotřebitele.

Albert Bajburin a Alexandra Piir jsou autory článku o sovětských svátcích. Začínají svůj výklad etymologií slova „štěstí“, přičemž zdůrazňují příbuznost tohoto slova se slovem „část“ (osud). Autoři sledují, jak bylo užíváno slovo „štěstí“ v ruské literatuře 19. století, a došli k závěru, že v době stalinismu došlo k naprosté změně v chápání tohoto slova a vytvoření nového významu, který přišel shora a ustálil se natolik, že přetrvává v podstatě dodnes. Zatímco dříve Rusové děkovali za štěstí Bohu, strůjcem sovětského štěstí byl Stalin, popřípadě Strana a Vlast, zároveň se štěstí změnilo z individuální na kolektivní záležitost. Po teoretickém úvodu se autoři dostávají k jádru svého příspěvku – svátkům. Jako pramen použili rozhovory s obyvateli Petrohradu. Počet dotázaných (10) je sice dost nízký, autoři se však hájí tím, že jim jde spíše o postižení a ilustraci citové vazby občanů k sovětským svátkům. Podle jejich mínění byla nejdůležitější součástí sovětského „prazdniku“ více než hudba, barvy, jídlo a pití právě kolektivnost. Svátky se slavily masově, v davu panovala veselá a šťastná jednota; je to právě tento pocit sounáležitosti a kolektivního štěstí, po kterém dodnes Rusové teskní.

Kapitolou Kateriny Clark o „nové Moskvě“ se sborník přehoupne do své poslední třetiny, věnované místům (*locations*). Přebudování a výstavba Moskvy se staly ve 30. letech jedním z klíčových projektů, měly ostatním socialistickým městům sloužit vzorem. „Nová Moskva“ měla být především „krásná“, a tím sloužit jako zdroj „štěstí“ svých obyvatel. Autorka připomíná, že architektura sovětské avantgardy byla v tomto období zavržena, přičemž obrat k architektonickému „krásnu“ ve 30. letech je podle ní svou masivností srovnatelný s budováním osvětského estetického kánonu (odvolává se přitom na práci britského literárního historika a teoretika Terry Eagletona, zejména na knihu *The Ideology of the Aesthetic* z roku 1991). V sovětských poměrech byl tento obrat završen vznikem nového stylu, socialistického realismu, který propojil estetická chápání různých odvětví v jednom jasně daném směru.

Philip Ross Bullock se ve svém příspěvku rovněž soustřeďuje na Moskvu, v tomto případě však na její obraz v knize Andreje Platonova „Šťastná Moskva“. Platonov knihu začal psát již ve 30. letech, k jejímu vydání ale došlo až v roce 1991. Bullock uvádí, že Platonovova kniha skvěle odráží atmosféru Moskvy v duchu Stalinových slov, že „život je lehčí a veselejší“, soudí však, že samotný Stalinův výrok neměl na knihu vliv už jen proto, že byl vyřčen až roku 1935 (Platonov svou knihu takto nazval už o dva roky dříve). Bullock se domnívá, že Platonov odkazuje titulem své knihy mnohem dál do minulosti, konkrétně na Annu Kareninovou od L. N. Tolstého, a na sovětské štěstí pohlíží podobně, jako Tolstoj sledoval osud Anny Kareninové; i co se děje týká, nachází Bullock mezi oběma díly mnoho shod. Ve svém srovnání jde ale ještě mnohem dál, když tvrdí, že Platonov psal dílo odkazující na Tolstého a držel se tím nikoliv kánonu, který byl sovětským autorům od založení Svazu spisovatelů předepsán, ale modernistického stylu.

Julian Graffy analyzuje ruské filmy z roku 1956, konkrétně jejich zobrazení štěstí. Vysvětluje, že hledání „štěstí“ se jako téma v ruské kinematografii objevuje už od jejich počátků

(věnoval se mu již předrevoluční režisér Jevgenij Bauer, ve 30. letech pak režisér Aleksandr Medvedkin natočil film přímo s názvem „Štěstí“), upozorňuje rovněž na skutečnost, že štěstí je čtvrté nejpoužívanější slovo v názvech ruských a sovětských filmů. Za předmět svého článku si Graffy vybral filmy z roku 1956, které se odehrávají kolem mladých lidí a jejich cesty za štěstím. Vybrané filmy dál autor dělí do skupin podle toho, zda se odehrávají v minulosti nebo přítomnosti, ve městě nebo v kolchozu. Po zevrubné analýze Graffy dochází k závěru, že ve většině filmů z roku 1956 se jako zdroj štěstí objevuje naplnění v pracovním a osobním životě z ryze sovětského úhlu pohledu, objevilo se ale i pár takových snímků, kde byl důraz položen na osobní štěstí, což se mělo stát charakteristickým rysem kultury chruščovského období.

Sborník uzavírá studie Maji Turovské srovnávající meziválečný sovětský časopis *Ogoňok* s německým *Berliner Illustrierte Zeitung*. Autorka připouští, že oba časopisy měly odlišné čtenáře i témata, BIZ se soustředil na městské obyvatelstvo a politickým tématům se snažil vyhýbat, Ogoňok naopak neskrýval své agitační cíle a zaměřoval se spíše na venkov. Jelikož není možné v jediném článku do detailu srovnat obsah dvou periodik za celé meziválečné období, zaměřila se Turovská jen na některé roky před samotnou válkou (1937, 1939, 1941) a objevuje a srovnává některá společná témata jako mládež, hrdinové a nepřátelé, ale vidí i odlišné přístupy.

Celkově je kniha zajímavým přírůstkem do knihovny o dějinách SSSR, nabízí mnoho zajímavých názorů, nových pohledů, neotřelých přístupů k problematice, ale i několik poněkud bizarních úhlů pohledu. Sborník je rozmanitý, pestrá škála témat a nesourodá skupina autorů dávají dohromady velice osvěžující publikaci.

Tereza Vorlová

Detlef Brandes, Die Sudetendeutschen im Krisenjahr 1938. München: R. Oldenbourg Verlag, 2008, 399 s. ISBN 978-3-486-58742-5

Nejnovější Brandesova publikace nabízí čtenáři originální perspektivu pohledu na známou kapitolu česko-německých vztahů. Zkušený autor totiž neklade hlavní důraz na již mnohokrát popsané aspekty roku 1938 jako mezinárodní důsledky Sudetské krize nebo jednání československé vlády, ale zaměřuje se na odraz politických událostí mezi Němci, Čechy a Židy žijícími v českém pohraničí. Autor si stanovil poměrně složitý cíl. Zjišťuje, proč a jakým způsobem získala Sudetoněmecká strana (SdP) nebyvale masivní podporu československých Němců. Současně se snaží popsat, jakou reakci tento proces vyvolal u německých sociálních demokratů, komunistů a české menšiny v pohraničí.

Kniha je rozčleněna do pěti tematických kapitol, které logicky navazují. Nejdříve se autor zabývá národnostními spory v meziválečném Československu. Nedůležitějšími tématy jsou vysoká nezaměstnanost v době velké hospodářské krize, nedostatečné zastoupení Němců v místní správě nebo cílená státní podpora menšinového českého školství v pohra-